

statek formy. Řečeným prohlášením Václava V. byla však založena obligace naturální, jak patrně z § 1432 obč. zák., podle něhož nelze požadovati zpět to, co bylo dáno k zaplacení dluhu, neplatného jen pro nedostatek formy. Aby tento naturální závazek žalovaného se stal žalovatelným, bylo třeba písemného schválení se strany žalovaného. Dopisem ze dne 3. března 1932, jež zaslal žalovaný právnímu zástupci žalobcovu, uznal žalovaný svůj závazek proti žalobci do výše 10.000 Kč v měsíčních splátkách po 150 Kč. Tím stvrdil žalovaný svůj naturální závazek tak, že formální vada byla zhojena způsobem vyhovujícím zákonu, a jeho závazek, jsoucí do té doby pouhým nežalovatelným závazkem, stal se závazkem žalovatelným (srov. rozh. čís. 2629 Sb. n. s.). Přivolení žalovaného k záruce bylo tedy projeveno vážně, určitě a srozumitelně (§ 869 obč. zák.), ovšem jen do výše 10.000 Kč, a to v měsíčních splátkách po 150 Kč. Naproti tomu však neprojevil žalovaný písemný souhlas s tím, že Václav V. ujednal za něho i ztrátu lhůt pro případ nedodržení splátek. Podle zásady vyslovené v § 1353 obč. zák. nemůže býti rukojemství rozšiřováno dále, než se rukojmí výslovně prohlásil. V dopise ze dne 3. března 1932 uvedl žalovaný výslovně, že na jiné závazky (kromě ručení za svého zetě K. s 10.000 Kč v měsíčních splátkách po 150 Kč) nepřistoupil. Nebylo tedy písemným prohlášením žalovaného kryto ujednání ztráty lhůt Václava V. v prohlášení ze dne 19. prosince 1931. Nenastala proto nedodržením lhůt splatnost celé zaručené částky 10.000 Kč a jest tudíž žalobce oprávněn domáhati se na žalovaném jen zaplacení měsíčních splátek, pokud dospěly do vynesení rozsudku prvního soudu (§ 406 c. ř. s.). Jen v tomto rozsahu je uznáno podle žaloby. Z toho, co shora uvedeno, plyne, že vlastním zavazovacím důvodem, opravňujícím k žalobě, bylo prohlášení žalovaného v dopise ze dne 3. března 1932, v kterémžto dopise není ani zmínky o tom, že by splácení dluhu žalobci v měsíčních splátkách po 150 Kč bylo vázáno na nějakou další podmínku.

Čís. 15134.

Bylo-li doručeno rozhodnutí osobě procesně nezpůsobilé, nezačala dosud běžeti lhůta k žalobě o zmatečnost, jež počíná běžeti teprve doručením straně procesně způsobilé nebo jejímu právnímu zástupci.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1936, Rv I 678/36.)

Opatrovník Elišky P., zbavené úplně svéprávnosti, podal žalobu o zmatečnost směnečného platebního příkazu, vydaného proti Elišce P., tvrdě, že směnečná žaloba byla doručena přímo Elišce P. P r v ý s o u d žalobu zamítl proto, že byla podána po uplynutí měsíční lhůty stanovené v § 534 c. ř. s., vzav za prokázáno, že opatrovníku žalující strany bylo nejpozději při jeho vzetí do slibu, t. j. 22. února 1935, dobře známo vydání a doručení směnečného platebního příkazu, takže onu měsíční lhůtu je třeba počítati od 22. února 1935, takže jest opožděna žaloba o zma-

tečnost, podaná 16. dubna 1935. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dle § 534 čís. 2 c. ř. s. jest počítati měsíční lhůtu k podání žaloby o zmatečnost dle § 529 čís. 2 c. ř. s. ode dne, kterého doručeno bylo rozhodnutí napadené žalobou pro zmatečnost zákonnému zástupci strany. Nesejde proto vůbec na tom, zda tento o rozhodnutí tom již dříve věděl, ani na tom, kdy byl ustanoven zástupcem strany nesvéprávné, ať již jako prozatímní zástupce nebo jako opatrovník. Bylo-li doručeno rozhodnutí osobě procesně nezpůsobilé, nezačala dosud běžeti lhůta k žalobě o zmatečnost, jež počíná běžeti teprve doručením straně procesně způsobilé nebo jejímu pravému zástupci (rozh. čís. 10464 Sb. n. s.). Ježto se tak dosud nestalo, není žaloba opožděná.

Čís. 15135.

S odpůřcím nárokem lze kompensovati vzájemnou pohledávku proti odporovateli.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1936, Rv II 493/34.)

Žalobce uvedl, že má proti své manželce Žofii V. vykonatelnou pohledávku 3.800 Kč a že exekuce vedená k vydobytí této pohledávky nevedla k výsledku. Domáhá se proto, aby odstupní smlouva ze dne 28. dubna 1931, kterou Žofie V. odstoupila svou polovici své matce, žalované Františce H. za 15.000 Kč, byla proti němu prohlášena za neúčinnou podle § 2 a § 4 od. řádu. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a uvedla, že nevěděla při uzavření odstupní smlouvy o nějakých nárocích žalobcových, že smlouva tato nebyla uzavřena za účelem zkrácení věřitelů Žofie V. a že žalované takovýto úmysl její dcery nebyl znám. Případně namítla též protipohledávku 5.000 Kč. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí

z d ů v o d ů:

Dovolání jest oprávněno, pokud vytýká rozsudku odvolacího soudu právní mylnost v příčině vzájemné pohledávky 5.000 Kč, namítané žalovanou k započtení. Především nutno řešiti otázku, zda tvrzená vzájemná pohledávka ze zápůjčky se hodí vůbec k započtení se žalobním nárokem. K této otázce nutno přisvědčiti, neboť byť i žaloba domáhala se také toho, by kupní smlouva, již se odporuje, byla prohlášena proti žalobci za bezúčinnou, směřuje přece v podstatě k tomu, by žalobce